

af 1844, og at Anordningen af 1842, som blev udvirket af ham under hans Nærværelse i Kjøbenhavn, indeholdt langt flere Indskrænkninger, end den senere Anordning, hvorved netop en betydelig Deel af de tidligere bestaaende Indskrænkninger bleve hævede. Forfaavidt der altsaa nu gjentagende er lagt Vægt paa dette Punkt, maa man tage Hensyn til, at netop den omtalte anseete Handlende i Flensborg paa den Maade synes at have fundet sig tilfredsstillt ved de Indskrænkninger, som Loven indeholdt, idet han vel kan have ønsket at de vare borte, men dog i Almindelighed har anseet det Gode, som opnaaedes ved Loven, for saa vigtigt, at det var bedst at tage det med, om det endogsaa kun var med visse Indskrænkninger.

David: Jeg vil meget nødig forlange disse Forhandlinger, men det er ogsaa kun en enkelt Bemærkning jeg har at gjøre, for at vise Thinget, at det dog ikke forholder sig saa ganske rigtigt, at den flensborgske Handelsstand ikke selv virkelig skulde have ønsket Anordningen i Almindelighed eller med de indskrænkende Betingelser, hvorunder den blev givet. — Ved at høre den ærede Deputerede for Præsto Amts 1ste District (Hoffmeyer), stod det mig ikke ganske levende i Hukommelsen, men det forekom mig, at han maatte tage Feil i saa Henseende. Jeg har derfor imidlertid efterseet Forhandlingerne i den Roeskildske Ständerforsamling for 1842 om denne Sag, og der fundet det bekræftet, at jeg i saa Henseende ei har taget feil. Under Forhandlingerne anførte nemlig den fgl. Commissarius, da han forklarede Oprindelsen til den Macat, hvorved denne Remission først var blevet tilstaaet, og til de Betingelser, som vare blevne knyttede til Remissionen efterat have gjennemgaaet Sagens Historie til den seneste Tid: „Der indkom ogsaa Andragender fra Handelsstanden i Flensborg og fra adskillige Handlende i Kjøbenhavn udenfor dem, der hørte til Grossererforeningens Comité eller samstemmede med disse, hvilke Andragender ligeledes gik ud paa en Remission af 25 pCt. af Indførelstolden, men saaledes at denne Remission skulde være betinget af, at de Skibe, som tilbragte de ommeldte transatlantiske Varer, ved Udgaaende havde havt deres halve Ræstdragtighed bestuuet med in-

denlandtske Frembringelser.“ Det er ogsaa aldeles naturligt, at et saadant Andragende netop er gaaet ud fra Flensborg, hvor endeel af de Handelsartikler have deres egentlige Hjem, som især bleve udførte til Vestindien og de øvrige transatlantiske Lande, saa at man meget vel kan indsee, hvorfor netop Flensborg ikke kan have saa meget imod de saakaldte indskrænkende Betingelser. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte denne Discussion videre; jeg troer, at Sagen er kommen til det Standpunkt, at det er nødvendigt, at man nu kommer til Ende med den.

Hoffmeyer: Jeg vilde dertil endnu kun bemærke, at jeg troer temmeligt sikkert, at jeg havde Ret i hvad jeg sagde om disse flensborgske Kjøbmænds Andragende til den Slesvigske Ständerforsamling; thi den derhen hørende Stændertidende har jeg læst, nemlig for Måned 1840, og der vare ikke disse Indskrænkninger omtalte.

F. Jespersen: Det forekommer mig, at vi komme ind paa en delicat Materie, naar vi her tale om hvilken Lov, der skulde være hensigtsmæssig enten for Flensborg eller for hele Slesvig, hvor vi jo aldeles Intet have at sige (en Stemme: for Diebliffet). Jeg troer, at vi, som have udtalt os for at ville stemme mod Loven, have retfærdiggjort os, naar vi sige, at vi ikke have nogen selvstændig Indsigt i de Forhold, hvorom her tales, og at vi ikke kunne eller ville bedømme, om der i sin Tid har været tilstrækkelige Grunde til at give denne Remission; men de Forhandlinger, som foregik i Roeskilde, have i det mindste for mig været overbevisende, saa at jeg med Rolighed tør sige, at nu er denne Remission bleven alt for gammel og nu bør den ikke være længere end til paa Søndag.

Bregendahl: Jeg kan til hvad der er yttret mod Rigsdagsmanden for Præsto Amts 1ste District (Hoffmeyer), sige, at jeg troer, der ligger en factisk Urigtighed i hvad han udtalte om, at dersom Remissionen bortfaldt i den danske Soldlovgivning, vilde den dog bestaae i Slesvig; thi det er vel rigtigt, at der i 1842 udkom en særskilt Lovbestemmelse for Danmark og en særskilt for Slesvig, men de vare begge begrænsede og skulde kun være